

kezett az Operaházban, de mivel válasz nélkül hagyták, a Városi Színházban próbált szerencsét, ahol jún. 19-én már »Az álarcos bál« Amália szerepében debütált. További tanulmányait Stoll Gizella mellett végezte. 1923. szept. 26-án fellépett az Operaházban, ugyancsak »Az álarcos bál«-ban, utána a »Troubadour« és a »Sába királynője« Sulamith szerepében. 1924. márc. 8-án elnyerte a Rákosi Jenő-díjat. Ettől kezdve feltűnő íveléssel halad pályáján. 1924. júl. 10-én Bellini »Normá«-jának címszerepében fellépett a Városi Színházban, szept. 22-én mint a bécsi opera tagja Bécsben arat újabb diadalt a »Troubadour« Eleonorájában. Hatalmas hangja a bécsi kritika szerint is »legszébb« s a magas régiókban különös csengetésével tűnt fel, nagy sikert biztosított a bemutatkozás órájában; a negyedik felvonás börtönjelenete után percekig nyílt színen tapsolták. Ez évben a téli hónapokat Nápolyban töltötte, ahol a világhírű Fernando de Lucianak tanítványa volt. 1926. aug. havában Salzburgban vendégszerepelt. 1927-től továbbra is a bécsi Opera tagja, ahova Schalk Ferenc, a bécsi állami operaház igazgatója szerződtette, miután egyik vendégszereplése alkalmával hallotta Németh Máriát Budapesten és elvitte magával Bécsbe. Nem volt könnyű dolga a magyar énekesnőnek, akinek sokat kellett tanulnia, sokat kellett dolgoznia, amíg észrevétette magát a kényes ízlésű bécsi publikummal. A bécsi Staatsoper gondoskodott tanításáról, maga Schalk vette kezébe kiművelését és a bécsi Burg egyik szárnyában kapott lakást, ahol egy főhercegi lakosztályt alakítottak át számára. Bécsben aztán egyik nagy szerepet kreálta a másik után, bemutatkozott olyanokban, amelyeket már itthon is énekelt és fellépett olyan operákban is, amelyekben előzően még nem működött közre. Sikere egyre jelentősebb lett. A legkiválóbb bécsi énekesnők sorába került. 1928. máj. havában Párizsban vendégszerepelt teljes siker mellett. 1929. márc. 6-án a svéd király a »Pro litteris et artibus« érdemrend aranykeresztjével tüntette ki. — Főbb szerepei: Erzsébet (Hunyadi László), Donna Anna (Don Juan), Turandot, Aida, Norma (először: 1925. júl. 10. Városi Színház) stb.

Németh Péter, szerkesztő, 1900. szept. 29-től a pécsi »Színházi Lapok« szerkesztő-tulajdonosa volt. Amerikába vándorolt.

Német színészet Magyarországon.

Ha a magyar színészet keletkezését az 1790. évtől számítjuk is, kétségtelen, hogy ezen idő alatt is működtek többé-kevésbé megszervezett vándorló színtársulatok úgy Erdélyben, mint Magyarországon (a két magyar hazában!). Még kétségtelenebb, hogy ezeknél régebbi múlttal bírnak és nagyobb szerepet játszottak hazánkban az idegen nyelvű, főleg német színtársulatok. Kedvez ennek a körülménynek, hogy abban az időben a hivatalos latin nyelv mellett az előkelőségek társalgási nyelve a német volt. Hogyan ért volna rá az állandóan harcoló, török uralom alatt nyögő magyarság színházat játszani vagy színházba járni! Már Bethlen Gábor fejedelem és Esterházy Miklós nádor (1634.) udvarában is megfordultak idegennyelvű, hihetőleg német actorok. 1780-ban Szabadkán is német színészek játszottak. Domináló szerepüket megtartották a németek a magyar színészet feltűnésének 1790-ik éve után is. A német eredeti és fordított színműirodalom, a német kifejleszt zenei élet, a német területekről átránduló gyakorlottabb német színészek és a magyar arisztokrácia divatos támogatása biztosították fölényüket. (A fővárosi német színészetet bővebben »Pesti német színészet« címszó alatt ismertetjük.) A múlt század első felében úgyszólván az összes nagyobb vidéki városokat állandóan látogatják a német színtársulatok. Temesvár, Kassa (Kollmann igazgató), Sopron, Győr (Kroll Ágost Antal ig.), Nagyszeben (Hirschfeld ig.), Brassó, Selmecbánya, stb. állandó hajlékai a német muzsának, Pozsonyban az 1843-ik országgyűlés alatt két német színtársulat is működött Hagen nagyszombati és Pokorny igazgatók vezetésével, sőt Kolozsvár is ismételt vendégül látta falai között a német színészeket. Magyar színtársulatok keletkezése, ezek részére új hajlékok építése, a magyar színműirodalom virágzásnak indulása, az úttörő gárda népszerűsége, sok jó magyarra fordított idegen darab és a hazafias érzés ébredése mind oly tényezők voltak, melyek a német színészet